

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 323/07
01.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Надежде Радевић, Јованке Кажих и Љубице Милутиновић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, коју заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, кога заступа пуномоћник БВ, адвокат из Београда, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.14/06 од 30.05.2006. године, у седници већа одржаној дана 1.03.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.14/06 од 30.05.2006. године у делу у којем је потврђена првостепена пресуда.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Петог општинског суда у Београду П.бр.398/05 од 4.04.2005. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је стекла $\frac{1}{2}$ идеалног сувласничког дела на двособном стану ВВ на основу стицања у породичној заједници са мајком, сада пок. ОО, бивша из ГГ, и да се исти издвоји из заоставштине сада пок. ПП. Ставом 2. изреке усвојен је тужбени захтев тужиље, па је утврђено право становања као лична службеност у корист тужиље на $\frac{1}{2}$ идеалног дела стана ВВ, што је тужени дужан признати и трпети. Ставом 3. изреке решено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.бр.14/06 од 10.05.2006. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиље АА као неоснована и потврђена је наведена првостепена пресуда Петог општинског суда у Београду у ставу првом изреке. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на жалбу, као неоснован.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужиља побија другостепену пресуду у делу у којем је потврђена првостепена пресуда. Пресуду у наведеном делу побија због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући другостепену пресуду у побијаном делу у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ревизијски суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити битна повреда одредаба парничног поступка на коју се указује у ревизији, јер је другостепени суд ваљано оценио жалбене наводе који су од одлучног значаја у овом спору.

Према утврђеном чињеничном стању мајка тужиље и туженог, ПП била је носилац станарског права на стану површине ВВ. У уговор о коришћењу стана који је закључила 1969. године, као чланови породичног домаћинства унети су, поред осталих, и тужиља и њен брат-у овој парници тужени. Наведени стан ПП је откупила из друштвене својине 1992. године и стекла право својине на истом. У предметном стану тужиља живи сама. Општински суд је решењем донетим 24.05.2002.године прекинуо расправљање заоставштине иза смрти пок. ПП и упутио на парницу АА ради доказивања постојања споразума са туженим да она наследи целокупну имовину иза пок. мајке.

У овом спору тужиља захтева да се утврди да је она стекла $\frac{1}{2}$ идеалног сувласничког дела на спорном стану по основу стицања у породичној заједници са мајком, сада пок. ПП, и да се исти издвоји из заоставштине сада пок. ПП, бивше из ГГ.

Правилан је правни закључак нижестепених судова да је одредбама Закона о становању, као специјалног закона који регулише област становања, искључена примена одредаба Закона о браку и породичним односима, које регулишту имовинске односе чланова породичне заједнице.

У члану 16.став 3. Закона о становању регулисано је да чланови породичног домаћинства имају право становања у стану који се откупи по одредбама овог закона. Оваква формулација закона очигледно на посебан начин регулише стамбени статус чланова породичног домаћинства после откупа стана, и признаје им право становања на стану у својини. Однос власника стана и члана породичног домаћинства после откупа није својински однос већ стамбени, сведен на питање права чланова

породичног домаћинства да користе стан и овлашћења власника стана да захтева њихово исељење из одређених оправданих разлога.

Из свега изложеног произилази да тужиља, не може да се позива на своје учешће у стицању стана приликом откупа по одредбама Закона о становању. Уколико је тужиља ангажовала своја средства тако што их је ставила на располагање носиоцу станарског права (својој мајци) приликом закључења уговора о откупу стана, има потраживање које може да оствари у парници, али јој не припада право да тражи својински удео по основу стицања у породичној заједници. Јер спорни стан није стечен радом чланова породичног домаћинства, већ откупом по личном праву носиоца станарског права стога тако откупљен стан не представља предмет заједничке имовине чланова породичног домаћинства који су у стану живели у време његовог откупа.

На основу наведеног, ревизија тужиље је морала бити одбијена као неоснована, те је одлучено на темељу одредбе члана 405.ЗПП, као у изреци.

Председник већа-судија,

Драгиша Слијепчевић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВС